

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

EL BISBE, LES CAPUTXINES I UN RECTOR

Monges i polèmica acostumen a tenir poc en comú, amb l'excepció de la nostra religiosa local que des d'aquí es projecta als mitjans d'arreu, la dominica contemplativa que és de tot menys contemplativa. Però alguna llavor de rebel·lia deu habitar entre elles a Manresa perquè ara les caputxines del carrer Talamanca estan en erupció i expressen el seu malestar. Tot i ser poques i ancianes s'han manifestat en contra del bisbe de Vic, al qual deuen obediència i tota aquella lletania que segueix dins del clergat. De fet, la seva estada entre nosaltres haurà tingut un mal principi i sembla ser que un mal final. Fa molt, quan es van voler establir per aquí, al segle XVII, el bisbe d'aquell temps ja va maldar i influir per diluir-les tot imposant religioses aragoneses en lloc de catalanes. Tal com recullen les cròniques de l'estudiós Francesc Comas, va caldre espe-

rar que es morís el prelat per poder establir, al cap d'anys, el convent. I ara, en el moment en què el fet biològic hauria posat un tranquil punt final a la seva història local, havent trobat una solució amb la cessió per a usos sanitaris dels seus edificis, la qual cosa les posaria a dalt d'un altar social per la seva generositat, arriba mossèn Romà per capgirar-ho tot en una decisió que sembla més enfocada a protegir els béns immobles eclesials que a la literalitat dels sermons sobre ajuda als desvalguts i servei a la comunitat. Més o menys situats els lectors respecte de les seves cuites que cuegen des de fa un parell de mesos, m'interessa sobretot fixar-me en la gestió d'aquesta crisi per part

«Les decisions preses a cop de decret i cobertes amb silenci acostumen a presentar l'autor com una persona poc tolerant»

del mitrat vigatà i els seus col·laboradors. Tot recordant el terrible cas de l'exrector de Sant Vicenç, llavors i ara, les seves explicacions han estat escasses, per mitjà de cartes o comunicats que no admeten matisos, preguntes ni aclariments. Les decisions preses a cop de decret i cobertes amb silenci acostumen a presentar l'autor com una persona poc tolerant i poc dialogant. La que sigui. Mentre governi així les coses dels sants no hi ha res a dir, però quan les seves decisions afecten persones, tots podem opinar, de la mateixa forma que tots els sacerdots opinen de les coses humanes, fins i tot més que de les divines. Mentre el disgust entre les seves administrades i en alguns sectors de la societat va macerant, ha estat un prevere a les seves ordres, el rector del Poble Nou, el que ha intentat sortir en la seva defensa amb un missatge victimista i des d'un altre mitjà poc obert a ser

qüestionat: un full parroquial. Ha dit que «el bisbe actua segons el dret canònic i seguint instruccions de la Santa Seu». Escriure això és no donar cap argument concret. Podia haver dit que «ho hem fet així i tothom a callar». Amb el dret canònic s'han cobert tota mena d'accions, inclosa la pederàstia, per evitar encarar els codis que pertocuen a tots, capellans inclosos: el civil o el penal. El cas que ens ocupa és un conatenció popular perquè es tracta de disposar d'uns edificis per ser fruitos pels sacerdots o per posar-los a disposició per tenir cura d'avis i àvies, portin hàbits o no. No sóc cap vaticanista ni conec per dins la jerarquia catòlica però tot aquest afer fa una fortor indescriptible. Convé recordar que

«Amb el dret canònic s'han cobert tota mena d'accions, per evitar encarar els codis que pertocuen a tots: el civil o el penal»

en totes les propietats de la cúria, no paguen cap impost, ni el de béns immobles (IBI) ni tants d'altres que tots els ciutadans sense sotana hem d'afrontar. I encara falta el cop d'efecte final, saber què en vol fer, el bisbe vigatà, d'un convent de monges. Tard o d'hora ho sabrem. Tot i que serà tard, tenint en compte com gestionen aquestes vicissituds per allà dins. Ho deixen refredar i quan tothom està distret en altres coses, fan el cop d'efecte definitiu. La premsa no va amb ells. L'inclit rector acaba la seva dura missiva dient que «des de fa molt temps, la clausura no es respecta i cal tornar a la vida de pobresa, obediència, oració i recolliment que li són pròpies». Ostres. Si jo fos monja i em digués Lucía Carram, aniria prenent candela i preparant-me pel que em pogués arribar, em sembla que allò que el seu claustre és el món en algunes sagristies no ho han acabat d'entendre.

NOLENS ALICUI
MOLESTIAM AFFERRE

Joan Soler i Golobart

LA FEBLESA DELS RECORDS

Normalment la memòria ens fa males jugades, som capaços de recordar fets de fa molts anys i alhora no recordar què vam sopar ahir. En tots els aspectes i tots els àmbits mai podem assegurar res que no estigui retratat o filmat, la imatge dels records és juganera i canvia les coses, suposo que subconscientment, al nostre favor o al nostre criteri, que mai s'ajustarà als fets reals. Un exemple clar el tenim en la mort, fa uns dies, del conegut locutor Vicenç Comas. La veu que va representar Manresa durant molts anys i que encara avui dia, perquè era qui era, li deixaven un micròfon per tal que es distraqués del desastre que l'envoltava. Ara que sembla que comencen a prescriure els deutes amb Hisenda, possiblement el nom de Ràdio Manresa es pugui tornar a fer notar molt de mica en

mica, entre altres coses perquè els que vam conèixer l'autèntica i sabem alguna cosa de l'actual, només es poden assemblar en el nom. Un servidor, que va entrar a Ràdio Club Manresa, allà a la Plaça de l'Om, no l'endemà d'haver fet la primera comunió, com alguns afortunats, sinó que ja era més espigadet, als meus vint-i-sis anys, vaig tenir la sort de conèixer uns quants monstres radiofònics, professionals i generosos. Podria parlar d'Antonio Serrano, la millor veu que mai ha passat per Manresa, Enric Tatjé, meravellós home de teatre i de ràdio, Josep M. Pintó, el millor cap de redacció que tot sol emplenava tots els informatius, i, naturalment, en

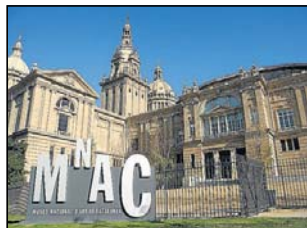
«Un servidor, que va entrar a Ràdio Club Manresa, vaig tenir la sort de conèixer uns quants monstres radiofònics»

Vicenç Comas, el manresà amb més tradició radiofònica conegut arreu, sobretot des de la seva intervenció en la «Vuelta Ciclista a España» cap als anys setanta. També vull recordar Pere Gómez, el millor tècnic de so i de música que he vist mai en cap emissora. L'únic que queda entre nosaltres és aquest últim, els altres han passat a engruixir la llista dels que ens esperen a l'altra banda. La resta eren normalets, mediocres, i que quedi clar que parlo de locució, mai d'administració, on una colla de gent havien de fer mans i mànigues per arreglar els disbarats del que acabaria dirigint l'empresa i portant-la, finalment, a la ruïna més absoluta. El cas és que de cadascun d'ells en treies profit, però no t'ho deien, a no ser que la fessis massa grossa. Els miraves, els escolta- ves, t'adonaves de com sortien dels embolics, com trampejaven

oïdors inquisidors, etc. En Vicenç, amb el qual no vam arrelar gaire en la nostra amistat, però sí moltes xerrades al «frankfurt» que hi havia a baix, era un exemple a seguir. Recordo que una vegada estava jo de control i ell explicava tots els resultats de totes les categories del futbol comarcal. La seva xerrada era tan llarga que jo em vaig distreure i quan vaig mirar a locutori, amb un moviment que mostrava enuig, va moure el cap i em va assenyalar el «Revox», on tenia preparada una entrevista. En sortir, però, no em va dir res, només que m'hi fixés més. No calia, en vaig aprendre sense que m'ho expliquessin. De l'únic que en vaig treure lli-

«De la resta, inclòs i sobretot d'en Vicenç Comas, vaig aprendre la paciència, la tolerància i el saber fer»

çons per ser un bon radiofonista era de l'amic Antonio Serrano. Tot i la fama que el precedia del seu mal caràcter, el primer cap de setmana que vam treballar sols anava ben preocupat. Alguna gent em deia: «que no et passis res, en Serrano i un novell», però va ser just al revés. Em feia llegir primer el que havia de dir, m'assenyalava els llocs en què havia de donar més èmfasi, els que havia d'apaivagar, etc. I un cop ell donava el vistiplau, m'obria el micròfon i deixava anar les seves ensenyances amb la meua veu. D'aquest gran amic ho vaig aprendre quasi tot. De la resta, inclòs i sobretot d'en Vicenç Comas, vaig aprendre la paciència, la tolerància i el saber fer. Coses que ara, amb el temps, se'm van oblidant. I és que ens fem grans, malgrat no dirigir cap empresa publicitària que també fa ràdio, o la vol fer.

Visita el
amb
Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

Disposen d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.
(Oferta limitada)